

og jeg ved ikke noget, der kan demoralisere en Stat mere, end naar man inden for den faar Følelsen af, at der gøres Uret mod en eller anden. Jeg er derfor vis paa, at den højtærede Minister vil være enig med mig i, at hvis der sker noget af den Slags, vil han være den første til at gøre en saadan Uret god igen. For Togsførerne er der tre Lønningsskasser, første, anden og tredje Klasse. De rykke fra tredje Klasse op i anden og fra anden i første, og ved hver Oprykning forhøjes deres Lønninger. Nu har Forholdet været saaledes, naar der ellers ikke har været noget i Vejen med den paagældende Mand, at Oprykningen som altid i Administratiouen er sket efter Anciennitet, og det er da ogsaa naturligt, at det sker paa denne Maade; hvis det sker paa anden Maade, kan jeg godt forstaa, at bedkommende i højeste Grad føle sig brøstholdne. En saadan Oprykning fra tredje til anden Klasse betyder for dem 150 Kr. mere om Aaret, og det er da ogsaa Penge. Der er endvidere for dem den store Ulempe til Stede, at naar de ikke rykke op fra tredje til anden Klasse, vil det være saa meget længere, inden de komme op i første Klasse, idet de Folk, som uretfærdigt ere sprungne dem forbi, ville vedblive at springe dem forbi. Jeg skal, for at den højtærede Minister kan faa saa godt fat i Sagen som muligt, saa at han kan faa den undersøgt og give Svar derpaa, nævne Navne og Aarstal. Jeg har altid, naar jeg rettede den Slags Forespørgsler til en Minister, holdt over at lade Ministeren faa saa godt fat i en Ende af Sagen som muligt, saa at han let kan rinke den op, naar han vil. Naar man ikke nævner Numre og Navne, faar man ikke Svar fra Ministeren, saa siger vedkommende Minister, at disse almindelige Talemaader kan han ikke tage noget Henyn til, men lad os faa frem, hvem den paagældende er, saa er det en anden Sag! Nu skal jeg nævne de fem jydskste Togsførere, som mene sig forurettede. S. P. Petersen i Aarhus er bleven Togsfører den $\frac{1}{6}$ 84; det samme gælder Christian Thorgesen i Tisted, P. Nielsen i Nykøbing paa Mors og S. Petersen i Aarhus. Dernæst er der F. C. Hansen i Randers, der blev ansat som saadan den $\frac{1}{10}$ 84 og endelig B. Andersen i Fredericia, ansat d. $\frac{1}{4}$ 85. Der er altsaa ingen af disse,

som er ansat senere end den $\frac{1}{4}$ 85. Forud for dem ere imidlertid blevene forfremmede følgende sjællandske Togsførere: S. Rasmussen i Korsør, der først er ansat den $\frac{1}{5}$ 85, O. Jørgensen i Kalundborg, ansat d. $\frac{1}{8}$ 86, S. L. Sørensen i Kjøbenhavn, ansat d. $\frac{1}{8}$ 86, S. C. Hansen i Kjøbenhavn, ogsaa ansat i 1886, og ligeledes G. Petersen, der først er ansat d. $\frac{1}{8}$ 91. Efter mine Meddelelser ere disse Folk gaaede foran de jydskste Togsførere, som alle ere ansatte tidligere. Nu staa vi vistnok for en stor Oprykning, da der skal ansættes en hel Del flere Togsførere, og disse Folk, hvis der virkelig er gjort en Uret imod dem, ville i det hele faa denne Uret at føle i en lang Række Aar til stor Stade for dem. Jeg har her prøvet den lempeligere Vej, nemlig i Udvalget at spørge den højtærede Minister, hvorledes det hænger sammen med dette Klagemaal. Er dette Klagemaal rigtigt, er der virkelig gjort Uret mod disse brave hæderlige Mænd, af hvilke de fleste vistnok ere Mænd, som have tjent sig op fra almindelige Bønderkarle til den smukke Stilling som Togsførere? Er det Tilfældet eller ikke? Jeg har her antydnet, at den højtærede Minister først svarede, at det vist ikke var sandt, og at vi, da vi sidste Gang forhandlede derom, heller ikke da fik rigtig Rede derpaa: Den højtærede Minister vidste ingen Bested i denne Sag og kunde ikke svare derpaa (Modsigelse af Ministeren for offentlige Arbejder [Singerslev]). Ja, den højtærede Minister kan jo nu sige os, hvad han har jaagt; men jeg mener virkelig, at jeg ikke fik Svar paa mit Spørgsmaal. Den højtærede Minister bad om at faa mine Dokumenter, dem har jeg leveret ham, og han havde jo ikke behøvet at bede mig om dem, naar han kunde give mig Bested; men den højtærede Minister fik dem med det udtrykkelige Tilkendegivende fra mig, at det var mig, der var Klageren, og ikke disse Mænd, hvis Navne jeg her har nævnt. Jeg ved jo nok, at den ærede Minister ikke kan lide, at nogen af hans undergivne taler med Nagsdagsmændene; det kende vi jo nok fra Postlovshistorien. Derfor siger jeg: Det er mig, der klager; det er mig, Ministeren har at holde sig til, og ikke disse paagældende Mænd. Nu siger jeg altsaa til Ministeren her i Tinget: Hvordan hænger dette sammen? Er det rigtigt, at 5 jydskte, veljtente